

ردپای هشت مارس از ۵۷ تا ۸۷

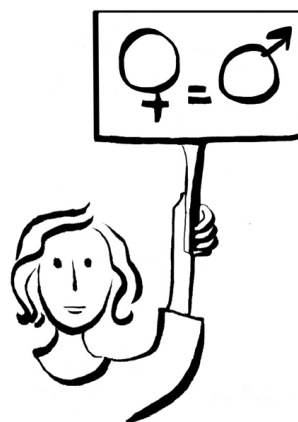
در تاریخ مبارزات اجتماعی، همواره روزهای بیاد ماندنی وجود دارند، روزهایی که بعنوان نشانه و مظهر آن مبارزه ثبت شده و در تکرار خود به فراخوان مبارزه تبدیل میشوند. هر سال در این روزها، آمال و اهداف مبارزه با صدای بلند اعلام شده و به دنیا گوشزد میشود که این اهداف زنده اند و تضادهایی که این مبارزه را موجب شده کماکان حل نشده اند. هشت مارس، روز جهانی زن، یکی از این روزها است.

هر سال، زنان در سراسر دنیا به پیشواز این روز می روند تا هم روز مبارزاتی شان را گرمی دارند و هم خواسته هایشان همچون گذشته فریاد کنند و جهان را به تغییر وابدارند. زنان در این روز می کوشند خواست رهایی را فریاد کنند و به میدانی وارد می شوند که خواهران آنها در جای جای دنیا با تجارب و هزینه هایی متفاوت با دیگران اما با دورنمایی یکسان سرود برابری می خوانند. این پیوند خواهری جهانی است و هشت مارس تنها نمادی است از این پیوند.

چرا هشت مارس، روز جهانی زن شد؟

تاریخچه هشت مارس به سالهای میانی قرن نوزدهم بر می گردد. در هشت مارس ۱۸۵۷، زنان کارگر پارچه باف در آمریکا به مبارزه برخاستند. شرایط کار و زیست کارگران زن وحشتناک بود؛ ساعات

هیچ زنی در دنیا قربانی شرافت خودساخته مردانه نشود، می توانیم امیدوار باشیم هیچ کودکی به جای بازی کردن، پای سفره عقد ننشیند، می توانیم امیدوار باشیم کسی به خاطر خواست برابری در زندان نباشد، می توانیم هشت مارس را تصویر کنیم که در آن و در خیابانهای شهر برابری را جشن می گیریم و برای پیشبرد آن هم داستان می شویم.

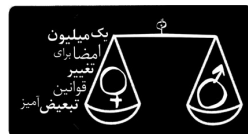

برای داشتن اطلاعات بیشتر درمورد فعالیتهای کمپین یک میلیون امضا این سایت را ببینید:

www.campaignforequality.info

برای پیوستن به کنشگران کمپین یک میلیون امضا با این ایمیل تماس بگیرید:

forequality@gmail.com

زنانی که سالها و قرنهای ساکنان حوزه خصوصی و خانه ها بودند، خیابانها را برای رسیدن به خواسته خود در اختیار گرفتند ولو برای چند ساعت. طرح خواسته در فضای عمومی که از داشتن حق طلاق تا داشتن حق سقط جنین و مالکیت بر تن در دنیا متنوع است، این روزها در ایران شکل مشخص تری به خود گرفته است. به نظر می رسد اگرچه زنان ایرانی همه آنچه را پیش از این داشت از دست داده است ولی حق خواهی از پس ۳۰ سال، با خواسته هایی مشخص تر در جریان است. کمپین یک میلیون امضا با ایده جمع آوری یک میلیون امضا از شهروندان ایرانی در اعتراض به موارد حقوقی نظیر: حق طلاق، حق سرپرستی، سن مسئولیت کیفری، دیه، ارث، شهادت و نظایر آن که تبعیض قانونی علیه زنان محسوب می شود، بیش از دو سال است که فعالیت می کند. زنان و مردان فعال در کمپین در تهران و دیگر شهرهای ایران سنت اعتراض را تبدیل به کاری روزانه کرده اند و دیگران را نیز وادارند تا اگر شده با یک امضا اعتراض خود را به آنچه قانون نابرابر می دانند اعلام کنند. کمپین با وجود هزینه های زیادی که پرداخته است و با وجود تحدید هرچه بیشتر فضاهای عمومی، همچنان به کار خود برای جمع آوری امضا ادامه می دهد این امضاها که به روش چهره به چهره و با توضیح کامل قوانین تبعیض آمیز از مردم جمع آوری می شود، سندی است بر اعتراض ۸۰ ساله زن ایرانی به وضع نابرابر خویش، به قانونی که زنان را نادیده گرفته و می گیرد و تلاش برای احیاء زندگی هزاران زنی است که به آتش این قوانین زندگی خود را از کف می دهند.

هشت مارس و آرزوهایمان

شاید دیگر ما مانند خواهرانمان در سال ۵۷ اجازه ورود به کاخ دادگستری و طرح اعتراضات و حرفهای خود با بلندگو را نداشته باشیم، اما می توانیم امیدوار باشیم که بار دیگر به هیچ بهای وعده داده شده از سوی هیچ گروه، سازمان یا دولتی حقوق زنانه خود را از کف نخواهیم داد، می توانیم امیدوار باشیم که روزی قانون کشور ما و همه کشورها برابر نوشته شود، می توانیم امیدوار باشیم که آن قانون برابر منصفانه اجرا شود، می توانیم امیدوار باشیم، در کشور ما و همه کشورها هیچ حقی از کسی برای جنسیتش دریغ نشود، می توانیم امیدوار باشیم، زندگی